ANY VI.—NÚM. 218 10 céntims BARCELONA, 29 DE JANER DE 1913

PAPITU

—Vigili, jove: que no prengui mal amb el salvavides.

DEMANEU "ANIS PAPITU"
Y LICOR "ORO LÍQUIDO"

ALCAZAR ESPAÑOL

Ozió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies tarde y nit

Éxit de la Gran troupe Italo-Franco-Española de la que formen part:

SAPHO Y SES DOS NEGRITES

Les Germanes LORLEY

LA BUENA SOMBRA Ginjol, 3

MUSIC-HALL DE MODA

Tarde y Nit: Ruidós éxit de

NITTA - JO

Aviat

Debut d'una nova troupe

ENTRADA LLIURE : : BUTAQUES DE FRANC

Royal Concert

Pabellé de Moda : : El Rey dels Music-Halls

Succés sens rival de

Paz Gutiérrez y Canela

Reaparició de la genial bailarina

LA BILBAINITA

Entrada lliure: Restaurant a la carta: Butaques gratis:

Gran Edén Concert

Music-Hall Parisién : : Centre Aristocrátic

Asalto, 12 - Tarde y Nit - Telèfono 2461

PAY-PAY

Sant Pau y Amalia, 57

Unica Societat de primera classe de nostra capital.—Balls de máscara pe'ls dies 21, 28 y 4 de Febrer.

Nota.—Pe'ls dies 7 y 14 de Febrer, dos espléndits balls extraordinaris de Pinyata y Barraló, quedant el programa a cárreg de l'aplaudida banda **La Bona Sombra**, estant el grandiós saló de ball ricament adornat.

GRAN TEATRO ESPAÑOL

RICARDO CALVO y LOLA VELAZQUEZ

EL ÉXITO DEL DÍA

El melodrama en 5 actos

El Misterio del cuarto amarillo

Decorado nuevo de Giménez y Solá.—Todos los días: EL MISTERIO DEL CUARTO AMARILLO. —En ensayo SOBREVIVIRSE, drama de Joaquín Dicenta, estrenado con gran éxito en el Teatro Español de Madrid.

La Suerte Loca

Estrella, 2, principal
TELÉFONO 970

Lloc de reunió de la *élite* barcelonina

Grans balls d'orquestra tarda y nit

Restaurant a la carta

LA PATRIA CHICA

Barbará, 16 bis (tocant a la Rambla)

Tots els dies, tarde y nit

GRANS BALLS

a cárreg d'una renomenada orquestra

El servei de café está a cárreg de

25 ELEGANTS CAMARERES, 25

Sant Pau, 75 LA BOMBILLA Sant Pau, 75

Lloc de reunió y esbarjo de la joventut alegre de Barcelona, estant el servei de café a cárreg de

40 DISTINGIDES CAMARERES

Executant el programa del Ball la reputada Banda

JOVENTUT ARTÍSTICA

LA JUNTA

DR. SERRALLACH

especialista en les malalties dels ronyons y de les vies urinarias.
Pelayo, 40 De 12 a 2 y de 6 a 9. - Festius de 10 a 12.

Consulta económica: De 7 a 9. Jovellanos, 9

ANY VI.—NUM. 218

BARCELONA, 29 DE JANER DE 1913

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Palaver, 5.º
Hores de 6 á 8
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre . . . . Ptes 2
ESTRANGER » 3
Pago anticipat
Dels trevalls publicats en son responsables ells sens autors.—No's tornen els originals

PAPITU

Un viatge de bodes

EN un poblet a una hora llunyana de Terrassa hi vivíen un pageset y una pageseta, els quals, dades les seves relacións matrimonials convingudes, determinaren el día pera celebrar la boda.

Veusaquí que arrivat el día del casori, que fou el día de Nadal, celebraren la ceremonia acostumada, fent un espléndit y lluit dinar, acabant la ceremonia de dit día amb un alegre ball de carrer (amb piano de maneta) y mentres tant els nuvis se prepararen amb els utensilis pe'l viatge.

Després d'arreglats, ell preguntá a n'ella:

—Aont prefereixes més anar, a Barcelona, a Montserrat o a Sant Mus?

Y ella respongué, tota decidida:

—A Barcelona, a Barcelona, qu'es més alegre...

Desde luego se determinaren en direcció a la ciutat, en la que, en arrivant a *puesto*, lo primer que feren fou anar al teatre.

Després, vegent qu'encare era un poc dejorn, se digueren:

—Hauríem d'anar a passejar antes de sopar, perque així agafarem gana.

—Doncs anem.

Varen anar a veure'l mar, del que quedaren completament admirats; després, vegent que ja s'acostava l'hora d'anar a sopar s'entornaren, passant per devant de l'iglesia de Santa María, amunt.

Veusaquí que passant per devant de la tocinería de la Plassa Nova, ella digué:

—Hauríem de comprar una botifarra d'aquestes, que's veu que son molt fresques.

Y ell respongué:

—No t'apuris per la botifarra; ja'n menjarás aquest vespre a la fonda.

Un forat

A la comarca de Bages, níu de célebres conreuadors de la mai prou alabada agricultura y que per lo tant n'hi ha de tota mena, que la ballen grassa y que la ballen magre, y sobre tot d'aquestos derrers, tenen coses célebres y sublims.

Era un any que les cullites anaren molt malament, y, com es natural, anant malament les cullites hi va'l pagés; y un d'aquestos tant s'enderrerí que's vegé obligat a deixar la masovería a requeriments de la mestressa.

Traslladat a un altra propietat esperá un millor any pera poguer pagar els deutes a la seva mestressa d'avants; aquésta reclamava amb molta insistencia lo que n'era seu, fins qu'en ocasió de presentarse amb molts mals modos al pobret pagés y essent en la temporada de les faves, aquest li contestá:

—Senyora, enguany tinc la fava molt grossa y'l primer forat que penso tapar es el de vosté.

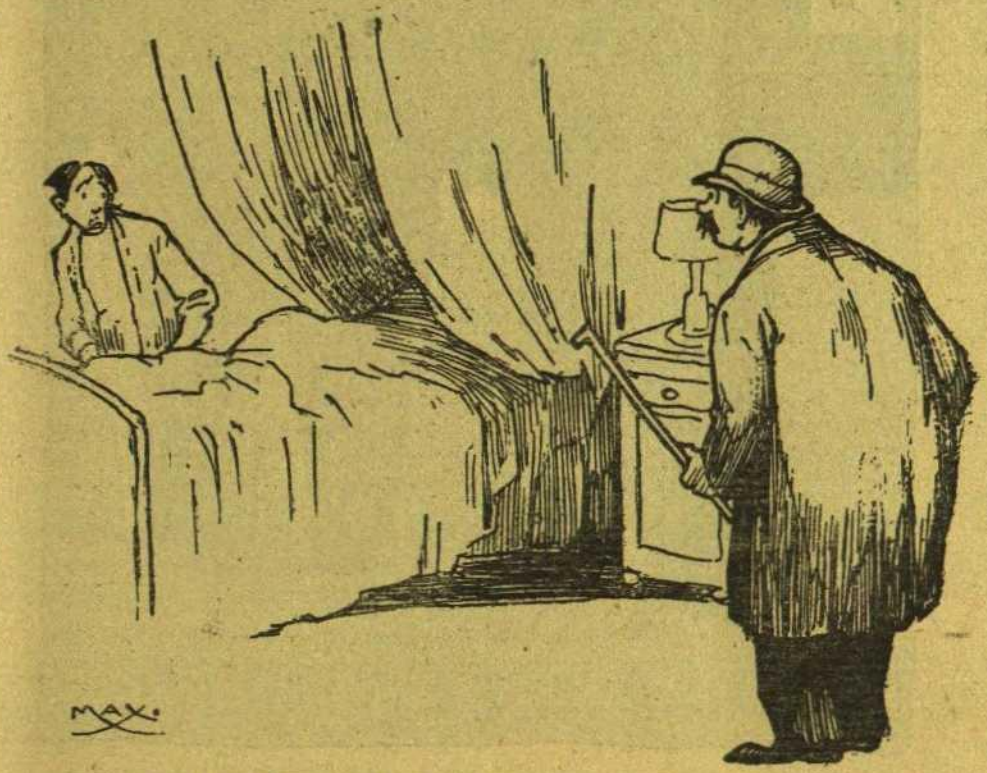

—Llam pdel cell Un desconegut a casa meva?
—No tant desconegut com se pensa: ja m'hi va trovar una altra vegada.

Anunci

«JOVEN PRACTICO en el comercio de huevos, se solicita; preferido con algo de capital para interesar en el negocio. Seriedad y reserva absoluta. Escribir detalles a «El Diluvio», número 960.»

Anunci publicat en «El Diluvio» del 23 del corrent mes.

La cirugía del PAPITU

NOSALTRES, gracies a Deu, estem be de salut y sense necessitat de metges, are per are. Es clar que hi ha malaltíes que s'agafen per molt bona salut que un home tingui, entre altres aquelles qu'en diuen malaltíes de dones; peró arrivats aquí, hem d'advertir als nostres caríssims llegidors que quan nosaltres hi anem ja hi tornem, amb lo qual volem dir que anem a la segura.

Ni el doctor Gallego, ni el doctor Perearnau, ni altres doctors especialistes d'aquells que s'extenen per Barcelona amb una frondositat d'anuncis que fan sospitar que dels distingits membres de la societat barcelonina no n'hi ha cap de sà, son els nostres doctors, y ja ens créiem qu'en aquesta casa no podríem dir «el nostre metge», quan ens fan rectificar les noves que acaben d'arrivar de l'extranger, noves que produirán en els llegidors del PAPITU, sobre tot en els vells, una alegría boja.

La nova que ve a renovar el mòn de l'amor, a allargar la vida y a descobrir aquella font de Juvenci que endebades buscaren els antics, es aquesta. Un metge francés, el doctor Carrel, desprès de matar a un gos, posá en una solució de Ringer a 38 graus les seves vísceres principals: l'estómac, el cor, etz., les quals seguiren funcionant com si la mort del gos no hagués estat res. Això vol dir que dintre de pocs anys la cirugía haurá donat un pas de gegant, definitíu, perque empleant aqueixa solució Ringer—que conféssem no saber de quina solució se tracta—els orgues vitals amputats, trets del cos, seguirán vivint y per lo tant resultarán facilíssimes les substitucións.

Qué'l cor no'ns funciona be? Ens el cambiem. Qué'ls budells no marxen? Els substituim per altres. Algún desgraciat se deixará treure les tripes o be'ls cadavres dels hospitals servirán pera'l cas. Y qui díu els budells, díu els ..., o lo que vulguin. Amb la solució Ringer les entranyes y'ls membres podrán ésser substituits tranquilament. La sola dificultat consistirá en trovar pera'ls membres malalts, gastats o envellits, substituts: peró si aquestes maravelles anunciades arriven a ésser realitat, confiem en trovar en «El Diluvio» els anuncis corresponents:

—Jove fort, ben desenrotllat, s'ofereix pera cambiar orgues, miljansant la consegüent retribució, a senyors vells o xicots que'ls tinguin petits o malaltissos.

—Caballer respectable, amb un membre fet malbé, pagaría espléndidament an aquell que volgués cambiarlo amb el seu. Se veurán les ofertes en el seu domicili.

—Virginitat garantida. Preu módic. L'ofereix senyoreta que no la necessita, perque no pensa casarse, an aquella que ho tingui de fer y hagi estat enganyada.

—Metge cirugiá y de les vies urinaries, ho renova tot, ho cambia tot. El seu sistema de pesses y de mides te un éxit cada dia més gros. Reserva absoluta.

En un establiment, llegirem aquest rótul: *Pesses noves.*

—Vosté, senyor Ramón, va obrar amb ella molt a la lleugera.
—Ja veurá, Mercedes, amb una dona com ella jo califico desseguida.

***

El nou descobriment, com se pot veure, dona als cossos envellits eines noves; facilita la pau dels matrimonis y satisfá les necessitats d'homes y dones. Deu dona faves a qui no te caixals—se deia.—Doncs be, amb el descobriment del doctor Carrel, tothom tindrá bones faves y bons caixals. Que algú vol ferse una modificació en el cos? Se dedica a buscar un home, y si no'n trova cap que's presti a donarli lo que li falta, s'en va a l'hospital, a la sala de disecció y tría.

—Miri, doctor, jo'n voldría uns com aquéstos.

El doctor, amablement, li podrá respondre:

—Trii la pessa que millor li plagui.

Y una vegada feta la tría, el doctor preparará la solució Ringer.

Qu'es la gran solució. senyors!

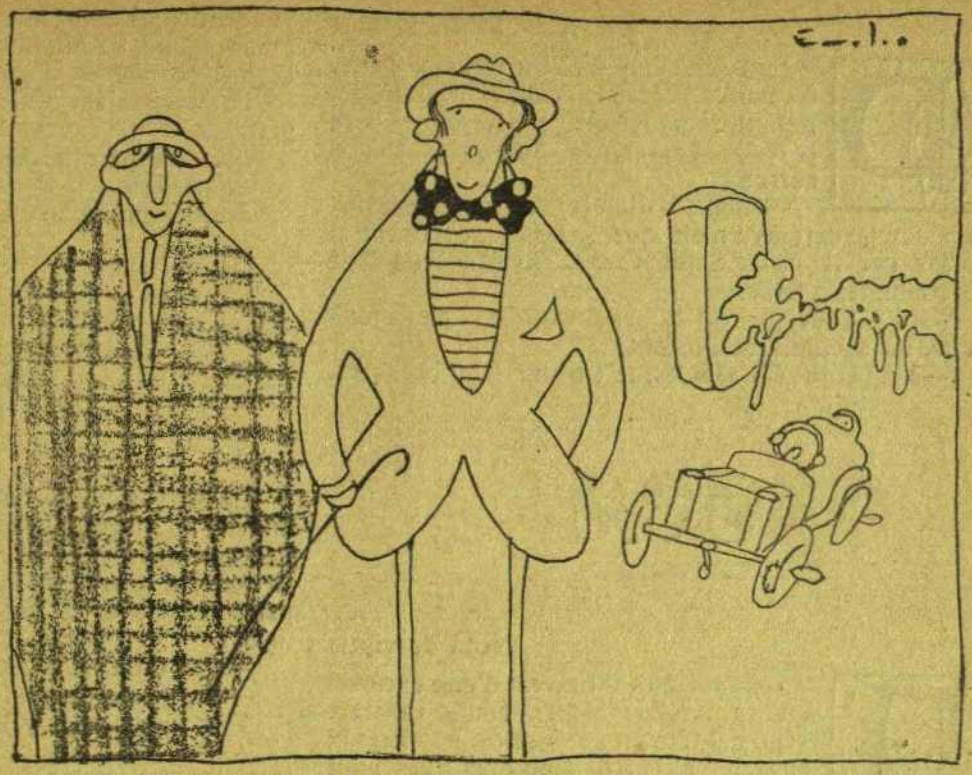

—Noi, estic cansat de tota mena de dones. Are'm vull buscar una casada.
—Això rai, es molt fácil.
—Cóm?
—Cásat.

Montserratenca

Dos casats de nou se trovaven l'altre día a Montserrat gaudint del reculliment d'aquelles serres y de la pau d'una blanca cel-la, níu de colomes.

Ella era molt joveneta y de rostre ideal. Ell no havía complert els vinticinc y tenía'l rostre somniador. Qué més poétic qu'una nit de nuvis? Ai, sí!

A la cel-la del costat se trovava un servidor de vostés, y com que les parets eren primes, no's perdía una paraula de lo que deien aquell parell de tortoletes.

—No, no vull que'm vegis despullada!

—Mira, ja'm tapo'ls ulls.

—Gírat d'esquena.

Y així successivament. Jo'm maravellava de que dos casats de nou fossin tant pacífics.

Al cap d'una estona vaig compendre que ja s'havíen ficat al llit.

—No t'acostis tant, sents?

—Estímam!

—Que no t'estimo?

Y així successivament. Jo comensava a agafar son, peró ells, fets un talossos, vinga parlar del temps y no deixarme dormir.

Confesso que ja'm comensaren a ser antipátics.

Ell, tot d'un plegat, va donarles per sentirse poétic y fer jocs florals. Se veu que comensava a cotisar l'alsa. Ja era hora. Y parlava així:

—Acóstat, amor meu; obra aquets dolsos ulls, blaus com dos safirs. Jo'ls voldría per ferten unes arrecades...

—Unes arrecades?

—Així, ben acostats, déixem que't besi aquestes dents, blanques fileres de perles. Jo les voldría pera ferne un collaret...

—Un collaret?

Y jo sense dormir! Y jo tenint d'escoltar aquesta conferencia de literatura! La lletanía portava camí de no acabarse en tota la nit. Vaig aixecarme, acostantme a la paret. En aquell moment, sento que tot el llit se remou y qu'ell díu amb veu ofegada:

—Així, ai! així... aquestos llavis de coral... de coral... ai! de... coral! Més! Més junts! Jo... jo'ls vull... pera... pera... pera ferten un anell!...

Aneu a enganyar a la mort! Jo que agafo les sabates y comenso a donar cops a la paret.

—Quí hi ha?—pregunta'l nuvi amb veu espantada.

—L'argenter, home, l'argenter!

En tot el reste de la nit no va sentirse una mosca.

La mort del poeta

El nostre admirat escriptor senyor Roca y Roca, dedica en «La Actualidad» un llarg y preciós article al difunt poeta Ubach y Vinyeta, mort de poc. Aquest article comensa así: *Otro poeta que desaparece... quizá demasiado tarde.* No'ns atrevim a dir tant.

A torna jornals

Dos germáns, l'un d'ells capellá y l'altre tocinaire, baixen a ciutat; passant per devant d'una iglessia, el sacerdot se lleva la teula; el germá, en cambi, no's treu el barret.

—Home, li díu el ministre eclesiástic: sabs que ho extranyo molt, que no fassis acatament al passar per la meva Santa Casa?... Aveiam quin día't determinarás a ferho.

—El día que, passant tu per devant de la meva tocinería, me saludis l'establiment.

—No, perque si't saludés, te trovaré fent botifarra.

Nota de viatje

Una colla d'amics tornávem d'una excursió que va durar vuit díes. Dintre'l mateix vagó del tren en que veníem nosaltres hi anaven una mare amb dúes filles molt bufones y sobre tot simpátiques, amb les que várem travar aviat animada conversa.

Eren cap allá les cinq de la tarda y una de les noies va manifestar que tenía ganes de berenar. Tots várem procurar compláurela, peró no hi hagué manera de satisfer els seus desitjos: ningú portava res y el tren feia molt poques estacións.

De sobte un dels nostres amics va encararse amb aquella noia y va dirli molt serio:

—Senyoreta, l'única cosa que li puc oferir es un parell d'ous que porto embolicats amb la camisa pera que no se'm trenquin.

Tots nosaltres várem quedar corgelats al sentir la proposició del nostre amic, y aquelles noies no sabíen qué dir, fins que la seva mare va repéndrel durament per la seva oferta.

—Senyora, qui ofereix lo que te no está obligat a més—va respondre'l nostre amic desfent un farcellet que portava sota l'aixella, ont hi havía'ls ous d'aquell mateix día embolicats amb la seva camisa de dormir.

Cinesques

Segóns els que festejen, o parlant fi, els que tenen relacións amoroses, els llocs ont están més be quan van acompanyats de les respectives costelles son el cine y l'entrada de casa d'ella.

Nosaltres, que sempre anem amb el llapis a les mans, avui tenim ocasió d'oferir als nostres volguts llegidors una de les suculentes converses que pot sentir qualsevol mortal si quan va al cine te la desgracia de que les butaques del seu devant siguin ocupades per enamorats, o al menys que ho fassin veure.

Parlaven aixi dos d'aquestos afortunats o desgraciats:

Ell.—De quí es aixó?

Ella.—Teu.

Ell.—Doncs quan ens casarem aixó també será teu.

No's pot ser paparra

Un senyor que tothom que'l coneix coincideix en lo mateix, en qu'es un paparra, va portar al teatre a una de les seves filles, que per cert es hermosíssima (aixó en honor a la veritat). Al ser al vestíbul, el senyor paparra va trovar a un amic seu... y ja la va tenir armada:

—Qué tal, cóm está?

—Be, gracies; y vosté?

Y tu me la darás y jo te la daré.

Amb aixó la noia, cansada d'esperar al *papá*, va entrar al teatre tota sola.

Al cap d'un bon rato, el senyor paparra s'adoná de que la seva noia no era per allí, y s'en aná tot decidit a trovar al porter.

—Que ha vist passar a la meva noia?—li preguntá.

—Sí, senyor; ja fa rato que la te a dins.

Cas históric

En un antic y acreditat magatzem de potingues hi ha dúes aixerides xicotes encarregades d'escriure a máquina. Al mateix magatzem hi ha també uns xicots molt vius, y com que les aixerides xicotes passaven més temps fentse signos amb els dependents que no dedicantse a la mecanografía, la gerencia determiná separarlos. Vinguen vidrieres amb vidres transparents, y amb aquesta classe de vidres, naturalment, seguíen fentse'l mico de la mateixa manera. Llavors cambiaren els vidres del devant y'ls posaren glassats. Al veure tal cambi una d'elles exclamá:

—Ja'ns han tapat per devant, are sols falta que'ns tapin el derrera.

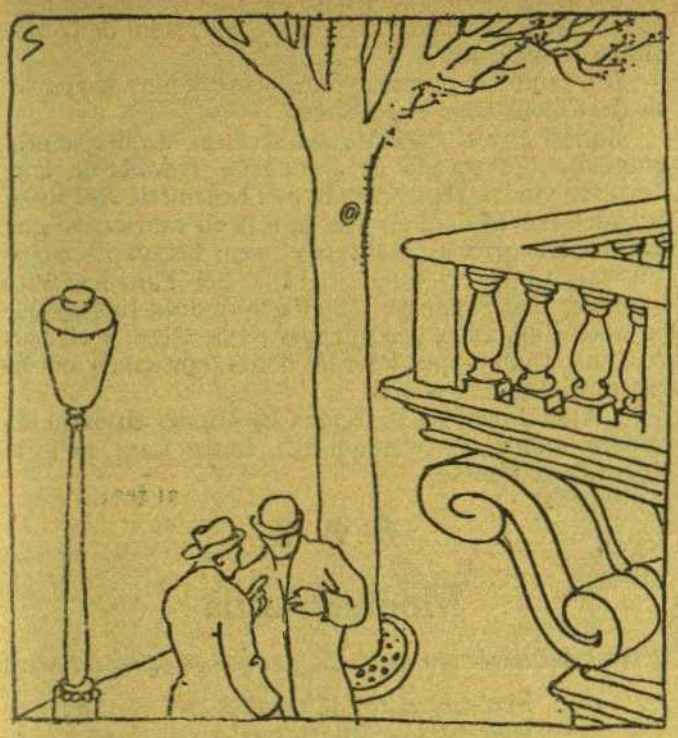

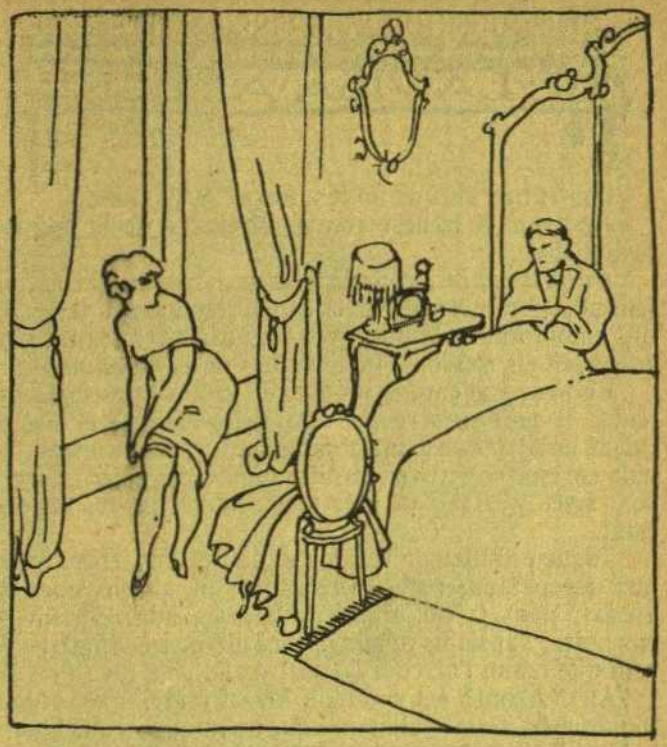

—Qui hi viu en aquesta casa nova?
—Uns nuvis.
—Doncs així ja está estrenada.

Gustos

SORTINT cada día, a la mateixa hora, la simpática Anita al balconet, la mamá un día va preguntarli, fixantse qu'estava contemplant a un jove del balcó d'enfront, que s'entretenía xiulant:

—Cóm es que't mires tant a n'aquest ximple, tant lleig y mal educat?

A lo que contestá la noia:

—Es qu'estic enamorada del seu xiulet.

Ignoscencia

EN Ricardet era un xicot movedís com una centella y més vergonyós qu'una nuvia al comens de la primera nit.

Sa mare'l feia servir de criadeta. De totes les compres a la menuda y momentanies ell n'era'l mandatari.

Un jorn que son pare no tenía'l ventrell en condicións pera admetre vianda sólida, feren anar al bordegás a cercar mitj litre de llet.

Als cinq minuts tornava a ésser en Ricardet al devant del autor dels seus díes, entregantli la botella gaire be plena del alimentici líquit.

Peró quina decepció y fástic no foren els del pare quan al anar a abocar la llet a la copa s'adoná de que dintre de la botella hi nadava una mosca, que com taca impura prostituía la blancor della llet. L'home, enfadat, digué a son fill que tot seguit anés a que li cambiessin.

El noi refunfunyava, peró son pare, enrabiat, doná un crit, y'l marrec agafá l'ampolla y's dirigí a la lletería.

Peró qui hi entra, vergonyós com era'l noi, a que li cambiessin la llet?

Quina'n fa! Busca un bastonet (que de tot tenía menys de net) y amb manyes y trevalls va treure'l volátil de dintre l'ampolla, y més content y satisfet qu'un general portaría la bandera al fi d'una victoria, portava en Ricardet arrapada pe'l coll y enlairada la botella que per un moment havía sigut la seva pesadilla.

Mes aixerit que mai feu l'entrada triomfal a casa seva, entregant la botella a son pare, que mirantla y abocant la llet a la copa, preguntá al noi maquinalment:

—Ja te l'han cambiada?

—No, senyor—digué'l noi amb to de victoria.—Jo he pogut treure la mosca amb un bastonet qu'he trovat al carrer.

Anuncis que valen la pena

Al carrer d'Aribau, un lletrero díu:
«*Se necesitan aprendizas adelantadas.*»

***

De *El Diluvio:*
«*Señorita joven desea un caballero para dormir.*»

***

De la secció d'anuncis d'un diari local:
«Señora sola, desea uno o dos caballeros *con* o *sin.*»

Consti ben alt que no fem forses de flaquesa.

Resistim el frenesí actual, admirats de la propria resistencia.

Hi ha dematins! com deia un gran poeta, que sí que fem ulleres y morros y mala cara; reconeixem tenir els ulls embotornats, la boca seca, les cames ens fan figa y ens pesen els ronyóns. Peró no més *hi ha dematins!*

El dinar ens entona un xic, el café completa la tonada, el *puro* ens revifa casi be, y mentres el día va caient nosaltres ens anem adressant; y els primers fanals encesos ens troven ardits, somrients, aixerits, frescos, ágils y aixugats pera tornarhi com si res hagués estat.

Toquen les deu de la nit y el desfici ens entra com una escopetada; pera enfrenarnos un xic ens anem a afeitar, peró ja no hi pot res la remullada. El delit ja ens porta, l'ansia'ns domina, l'inquietut ens empaita y, com que tenim l'arrencada, sus! y allá s'ha dit.

Allá? Ahont? A tot arreu! Ahont cridin més, ahont toquin més, ahont ballin més que no'n toquin: allá ahont la barreja sigui més espessa y la pila del greix sigui més atapaída.

Del «Iris-Park» al «Apolo»; de la «Bohemia» al «Barcelonés»; del «Royal-Concert» al «Español»,com llensadores, anem y venim sense mirar ahont posem els peus, peró sempre *al tanto* del lloc en que un hom se trova.

***

Al «Iris-Park» el conreu de la *menor* pe'l que vulgui sentir y cobrar delmes y primicies virginals de filles de pis.

A la «Bohemia Modernista», escola académica del ball barceloní qu'está fent época, *Altar y Trono* del *débil* famós, comensat al compás de la xaranga y acabat a cân Prim sense cap mena de compás.

Al «Barcelonés», adornat amb pudoroses arcoves pe'ls que ballant y arramblant sentin els primers síntomes del inefable *mareig*.

Al «Circo Español», dirigit per en *Cañadó* y presidit per una parenta de Matusalén, hi balla lo bo y millor de les parelles clandestines, entre records de quan se conegueren y ganes de renyir pe'l gust de tornarse a conéixer, com díu molt be la *Santa Biblia*.

Y al «Apolo», cavallers? Qualsevol y qualsevulla que no hagi vist de lluny o d'aprop la gatzara del «Apolo», s'ha perdut la página més brillant de la seva joventut si encare es jove, y si no ho es que's fassi matar.

Alló es el desesper del Carnaval, el rebrec dels que saben rebregar y'l devassall de la broma verda y roja sense retencións de cap mena.

Anar al «Apolo» es viure una nit en el Cel del Carnestoltes. Hi ha dones pera tothom y homes capassos de tot per totes les dones. Els músics tot y tenint els instruments a la mà y a la vista de tothom son els que'n toquen menys.

La gent s'hi está cómodament apilotada per no perdre'l contacte: les butaques son un entrecuixeig, els *palcos* un petó seguit y agut y els demés recóns del teatre serveixen pera tot.

No hi ha dubte que'ls balls del «Apolo» son dels bons que's fan a Barcelona, així com un resum de la vida alegre de tot l'any.

Son també la preparació dels barcelonins al apoteosis del Dijous Gras a «Novetats».

Aquest any el *Paré-Masqué* será un aconteixement grandiós. L'«Atracció de Forasters» trevalla de ferm. Terrassa vindrá representada pe'l benemérit *Red room;* Sabadell ens enviará els fills de tots els fabricants que hagin sortit *corridos;* Manresa els seus hereus Escampa; Vilafranca la flor y la nata del Pla del Panadés; Vich lo millor del Seminari; de Reus vindrán tots els que no'ls ve d'un tanto, que son tots els de Reus; y els barcelonins, ajudats per totes les dones que saben ont ho tenen, hi posarem el coll.

L'Ajuntament de Barcelona ha promés enviarhi llevadores municipals y en aquesta santa Casa no'ns hi veiem de contents!!

Montserratina

(*Versos per llegir ben depressa, y si pot ser sense respirar*)

Si n'han vistes de batalles
les cel-les de Montserrat!
Si n'han vistes, no n'han vistes,
si n'han vistes ningú ho sab.
Ja n'arriven joves nuvis,
ja'ls acaven de casar,
corre-cuita, corre-cuita,
cap a dintre y pam! ja está!
No hi ha llits que més grans siguin
que'ls grans llits de Montserrat!
Si n'han vistes, no n'han vistes,
si n'han vistes ningú ho sab.
Ja fa un salt el jove nuvi,
ja fa un crit ella amb espant;
la nit entra, la nit passa,
ben depressa que ha passat!
Ja m'en surten per les serres,
arrapats, ilusionats,
si caminen, ja caminen,
si es que poden caminar.
Ja m'en troven una cova,
ja han pensat en descansar;
si descansen, no descansen,
o si's cansen, ningú ho sab.
Ai, amor, que la nit torna!
Ai, amor, hi hem de tornar!
Pessigolles, pessigolles,
a la cel-la, y pataplam!
—Tu m'estimes?
—Y tu, m'ames?
—A tu sempre! Qué m'has dat?
Qué li dona o no li dona,
qué li dona ningú ho sab.
Si així els nuvis continúen
ont iríen a parar?
Si aquets versos no s'acaben,
quin lector podrá aguantar?
Que si acaben o no acaben,
que si acaben ningú ho sab.

—Y de qué't disfresses aquest any?
—Me disfresso amb un vestit molt curiós: de devant aniré de princesa y de derrera de capritxo.
—Això de capritxo per derrera ho trovo encertat.

Potins barcelonins

RE com are y com cada any en aquest temps, el nostre petit mòn comercial del ram d'estampats y de teixits se trova somogut per l'arrivada triomfal dels més encopetats comerciants de les provincies andaluses que venen a realisar les compres de temporada y a esbargirse una mica barrejats amb aquesta alegría barcelonina tant diferenta de la andalusa basada amb «tiros», punyalades, «manzanilla», chulería sentimental y meretrius geloses y apasionades.

La vinguda d'aquestos senyors amb diner fresc y les ansies despertes contribueix en gran manera al esplendor de la nostra vida alegre y mercantil, a la qual s'adapten immediatament qu'arriven.

Son populars y coneguts a tot arreu, desde la «terrasse» de la «Maison Dorée» y el «Gran Continental», fins als recullits «foyers» del «Edén» y l'«Alcázar», la «rotonda» del «Lion d'Or» y les altures reservades de la «Buena Sombra».

Barrejats amb «els compradors», com se'ls anomena genéricament, se surten també de les «casilles» els fabricants, apoderats y viatjants de talla, que durant aquestos díes «van de client» amunt y avall, obsequiantlos sense matarshi gaire y sofrint amb resignació les reprimendes familiars per haver retirat a fora d'hores amb la vista fixa en el «duplicat» y la «repetició» en perspectiva.

Sigui com vulgui, ni'ls clients provinciáns, ni'ls fabricants barcelonins que accidentalment conreuen la disbauxa en aquestos díes, ajudant al nostre Carnaval, perdrán cap mica del llur seny reconegut per tothom, y les pessetes que's descambiin, pastades a la post del taulell, serán exactament les que marca la columna de Gastos generals S. E. u O.

***

Es curiosa y altament edificant lo ben distribuída que tenen la feina y la broma els nostres «clients» com ne podríem molt ben dir, ja que essentho dels nostres fabricants ho son també de tot Barcelona, Sabadell y Terrassa «sur Cauce».

S'aixequen a mitj matí y comensen la passada: de cân «Giménez» a cân Rius, de cân Bertrand a casa l'Estruch, de cân Güell a l'Espanya Industrial», un «vistasso» a cân Riva, y cinc minuts a la Sucursal y un quart d'hora a cân Ricart.

Fumen un cigarret a cân «Casas y Jover» ont parlen una mica de política internacional amb en *Román Salamero*, y així tot l'aixamplis y algún suburbi, ont hi víu algún repatani que no vol mudar de casa, com en Compte al carrer d'en Cuch y l'Artigas dintre unes coves dels Arcs de Junqueres.

Senten parlar castellá bon tros malament; s'admira quan algún gerent ben informat els parla de la «pertinaz sequía»; riuen per sota'l nas quan algún viatjant primerenc els díu sense fixarshi que del article que demanen «ya se han pasado los corchos», perque vinguê un altre client «que los ha dejado a las cajas». Se desorienten una mica quan algú del carrer de Sant Pere més Alt els díu «Es aquello», sense que sápiguen «aquello» qué es verdaderament, y s'escolten sense inmutarse un crit de «¡Y ahora!» que'ls etziva algún gramátic de la Conca del Cardoner o's queden despistats quan el quefe de la casa, en mitj d'un modest regateig, se'ls hi encara y els díu seriament:—«Tóquemelo usted todo, menos los precios.»

Regatejen aquí, revisen allá, anulen, aumenten, tríen y remenen, consulten la llibreta, examinen el dibuixet, tantejen l'acabat, parlen del aprest, pregunten pe'l competidor, aludeixen al «plasso» y al «descuento», computen l'ample, tiren de conta-fils, se recorden de les mostres, fan memoria del «saldo», y seguits del fidel enfardador que calla y escolta s'en van cap a una altra casa amb les mateixes raóns, els mateixos arguments, rebuts amb gatzara y despedits fins a la porta per l'amo, l'apoderat y el viatjant d'aquella «plassa» tots sonrients y satisfets, agraits de la visita.

Així passen els díes, poc més o menys, aquestos simpátics parroquiáns de Barcelona, que passejen les quatre barres catalanes de la nostra mercadería pe'ls camps andalusos, manxecs y castelláns, cercant adalerats qui'n dongui més.

De nits, deixen el comerciant al hotel, y transformantse en elegants y «dicharacheros», viuen de ple Barcelona-la-nuit rodejats d'un brillant prestigi, pilotejats pe'l gran *Pep Canals*, el monumental representant aquí de la gracia comercial andalusa y famós representant allá de la mercantil alegría catalana

***

Per la tranquilitat de tothom no cessarem de repetir que, entre aquestes expansións mercantils, hi regna sempre'l «folio» número «tants», amb l'«assiento» qu'encapsalat amb lletra «redondilla» díu seriament, com cal al «Major» dels llibres: «Gastos Generales a Caja.»

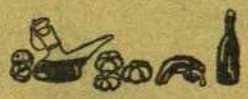

Una mamada

N francés va passar per devant d'una botiga de Barcelona ont amb lletres molt visibles s'hi llegía: *On parle français*. Com que lo que venien allí li era bastant convenient, se decidí a entrar.

Les paraules de salutació amb el dependent van ser molt enteses, peró quan la conversa se va extendre sobre assumptes de la venda, el francés que parlava'l dependent s'anava fent difícil d'entendre.

El gabaig, al sentir aquella confusió de llengües li va dir qu'era extrany que dient al aparador qu'allí's parlava francés, ell el parlés tant malament.

A lo que'l dependent, en francés, va respondre:—Ja veurá, com que pera parlar be una llengua s'ha d'haver mamat, jo li confesso que no l'he mamada com vosté.

Foot-Ball

Amb motíu del partit que jugaren el passat diumenge el «Reial Club Deportíu Espanyol» y el «Casual» de la barriada de la Salut, sembla qu'aquestos últims se varen convéncer de que'l trébol per més que sigui de quatre fulles, sols serveix pera alimentar les besties de llet, cosa que fa molta falta en aquella casa.

Malgrat y presentar l'«Espanyol» un *team* molt *nyap*, els del «Casual» varen perdre per 2 goals a 1. En Wallace y en Serra carregantse a l'esquerra mutuament com dúes cabretes quan están contentes y en Sans gros repartint trompades a granel varen contribuir a que'l partit fos bastant dolent y'l públic s'hi avorrís.

Are organisen un gran concurs, quins premis consistirán en medalles, copa, salvavides y demés objectes d'utilitat práctica.

Ah! Un consell als que vagin a la Salut: recomanem que's posin casco y corassa, puig de tant en quant cau alguna perdigonada del tiro de colom.

Al tanto! De lo contrari, en la Salut hi deixareu alguna cosa.

***

El «Numancia» está predestinat. El passat diumenge s'en deixaren ficar 7 per l' Espanya», quina porta quedá verge.

Lawn-Tennis

Una de las difícils posicións de raqueta pera rematar un tanto en aquest joc es el saberla agafar molt lleugerament per la punta del mánec y rebre la pilota amb la raqueta completament caiguda, produint aixi un rebot. La pilota en aquest cas traspassa molt justet la xarxa y'l contrari no pot tornarla. Doncs, pues, bueno. Aquesta jugada l'ensenyava díes enrera un jove a una hermosíssima senyoreta, peró aquesta no atenentse prou be a lo explicat agafava la raqueta massa avall y per lo tant no presentava la cadencia necessaria pera obtenir el desitjat resultat. El jove professor li digué allavors molt atentament:

—Ha d'agafarla més per la punta, sino no li baixará.

LICEU.—Ja son fora'ls grills y caderneres. Diumenge nit, en *Placidia* o *Pabissa* y *Don Angel Gala Guimerá* varen ésser obsequiats amb una funció d'honor, en la que en *Nitta Pabissa* y *Jo* va ésser aclamat pe'ls oients y adorat per les oientes. Compartiren amb l'autor les ovacións la majestuosa *Pierrick*, la *Conxita Callao* (uns ulls que fan tremolar), en *Colazza* que no va escatimar una nota, en *Pacini* qui va complir com un héroe y en *Sesona* fent un rei de totes prendes.—*Nota bene:* diuen que la *Gala* será represa en próximes temporades. En *Volpini* ho fassi y aixi siga.

PREPARATÍUS.—Dintre de pocs díes comensarán les tasques de la companyía d'opereta *Caramba-Scognamilio*, y consti que no *scogna*, amb un luxe de trajes, decorat y una benedicció de dones que farán reventar tots els termómetres.—Per la Pascua tornarem a tenir ópera. Se pot donar com a cosa segura de que venen la gran *Gagliardi*, de que *ritorna* en *Tita Ruffo* o *Titta Ruffo*, en *Veglione Borghese*, en *De Angelis*, el colós dels baixos—se parla del *Der Freichutz*, tant de bol,—sembla segur que tornará en *Pacini* y qu'en *Manzanilla* o *Mancinelli* fará de mestre, aixi com en *Falconi* que vindrá a continuar els seus bons éxits de director de genre italiá.

ROMEA.—*Periandro*.—Les campanes de *Ambrosio Carrión* han fet soroll amb la tragedia *Periandro* a seques y no *Periandro Diaz de Mendoza* com han batejat algúns la nova obra. En *Carrión del cuello de astrakán* ha obtingut un bon éxit, aixi com l'*Enric Giménez* que com a director d'escena no hi ha qui li fiqui mà.

ESPAÑOL.—En *Calvo y Agosti* ens ha sorprés amb el melodrama policíac-periodístic *El misterio de la cámara amarilla*. Admés el genre, el *melo* va com una seda, el públic resta sempre amb l'*ai, qué passará!* en el cos, doncs l'interés es gros, y com que l'obra surt be y está ben presentada, res te d'extrany que la gent ompleni cada nit el teatre.

NUEVO.—No havíem tingut ocasió de parlar de *Tenorio Musical* d'en *Melitón González*. Fa reventar de riure. Sembla escrit pe'ls del PAPITU.

KEIFFER.

Auténtic

No crec que ningú ignori que gaire be tots els viatjants, especialment si son joves, se les pinten de *tenorios*.

Doncs no fa molts díes que anaven passejant per la Rambla d'Igualada un jove viatjant amb una xicoteta que revelava tenir de 15 a 16 anyets, peró no deixava de presumir uns *tiberis* y un *dipósit* capassos de fer alsar... la vista a qualsevol. Després d'algunes paraules amoroses qu'ell li dirigí, va preguntarli, com es molt natural:

—*La gracia de vosté?*

A lo que contestá ella amb tota l'ingenuitat:

—Faig cotilles a la Rambla.

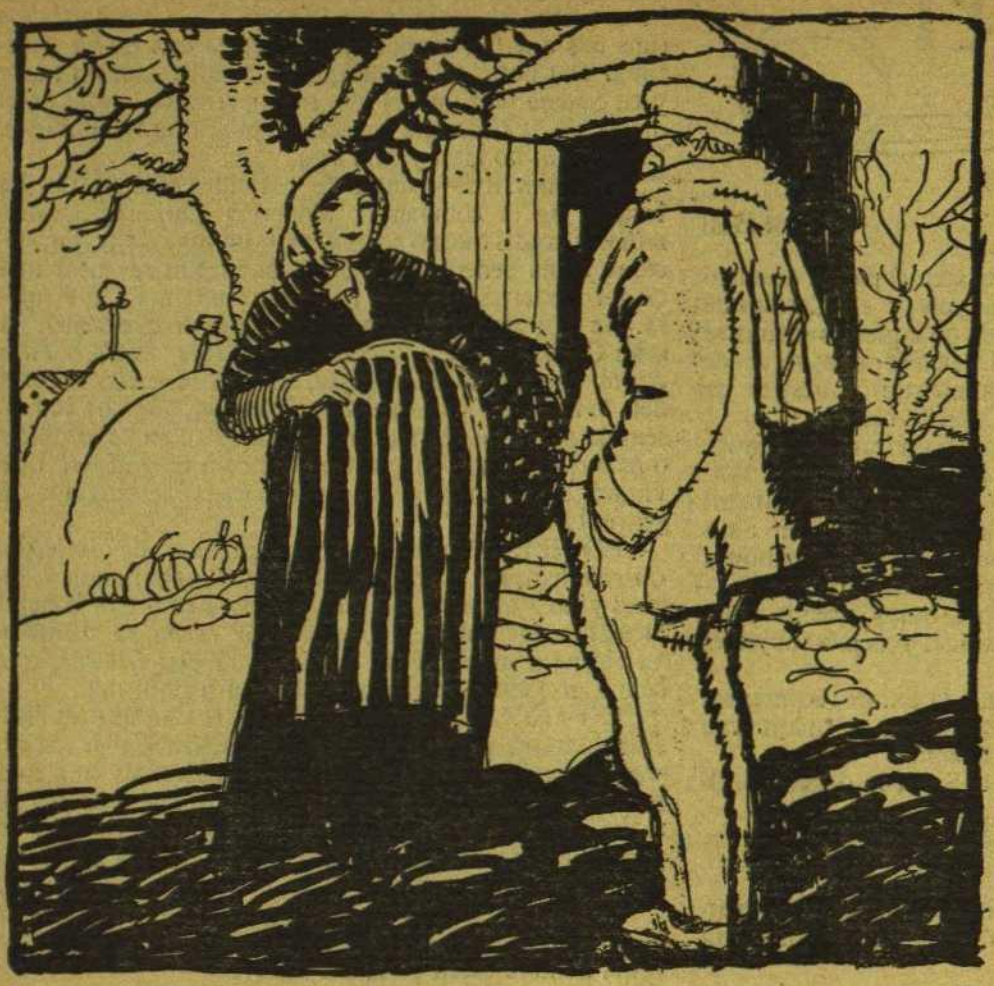

—Mestressa, no porteu res de pago?
—Preguntenho al meu marit.

Carnet de la setmana

(*Imprescindible pera tot veritable llegidor de* PAPITU)

Diumenge, 19.—*Juanita*, *Pepa*, l'*Encarna*, la *Petita*, en *Jaimitu*, l'*Emilio*, en *Sisa* y demés divins mortals, aixequen el vol, brenen, sopen, ballen y dormen en el *recó dels enamorats* del carrer de Borrell.—En el «Eden» la *vedette parisién la Belmonte*, la reina dels brillants!, captiva, esbojarra amb el seu éxit triomfal als innombrables pecaminosos mortals que paladejen el pecat amorós en aquella santa casa.—Nostres fervents admiradors, els actors *Don Casto Jabaloyes* y el *pollo Gutiérrez*, causen sensació amb els seus abrics al passar pe'l carrer de Sant Pau.

Dilluns, 20.—Desgracies causades per la *Julita* innombrables.—Accident automovilístic a les quatre de la matinada, en el Passeig de Gracia, del que resulta ilés el despampanant *trio y remeno Delmonte*.—El reverend amic *Olazia* s'entrega als plaers del *clásico cocido* en la *Mallorquina*.—*Serata* de despedida en el «Liceu» de la preciosa *Elvirilla de Hidalgo*. Regals y corones y aplaudiments a dojo.

Dimars, 21.—S'allarga'l día y comensen a perdre'l brillo els trajos d'ivern.—Trágic final dels amors d'en *Bisquera*. Dol general en el carrer de Boters.—Continúa essent la preferida d'en *Pérez Capdetróns* o *Campderrós* la sens igual *Panchita*. —Les distingides senyorets del «Club de natació Fémina» coloquen mentalment la primera pedra del seu edifici. Que prosperi!...

Dimecres, 22.— *Enric Dieste* y *Quimet Verdaguer* comenten per les Rambles la política d'en Romanones. —La *palum* del carrer Nou continúa grassa y bona.—Rebem noticies de *Buenos Aires* del inconmensurable *Eduard Nogués*, *ciudadano romano*. Está bo, sà y porta a tot drap *jipijapa*, així com menja *coco* a tota hora. El gran ventrílec *caballero Castillo* continúa guanyant *aplausos y mucha plata*.—En *Barbilindo* se casa el día 31. La *Ramoneta* se vestirá de gala.

Dijous, 23.—En l'«Alcázar Espanyol» continúa fent tronar y ploure la hermosa *Lolita Cervantes*.—En *Dotres* prepara'l cordobés pera la próxima temporada taurina.—En *Pau* y en *Pera* y els *tres Farriols*, juguen amb la Javierita. — Les *Mantirolas* fan tropa.

Divendres, 24.—Sembla que dintre de pocs díes podrem gaudir les innombrables belleses del *Ilustre Don Beltrán*, tragedia del poeta *Montaner*.—Cauen les coses pe'l seu pes. Conseqüencia d'aquesta veritat científica, la *Teresina* del carrer de Montaner te bessonada.

Dissabte, 25.—Disfresses y més disfresses.—La *Mariquita* se disposa a ballar.—En *Pepe* y la *Micaelita* sopen en un reservat.—Fins a la vinenta setmana.

Baixant del cel

L'altre día baixaven del cel o sigui del quint pis del Liceu (123 esglaóns garantits) una colla de joves.

Al ser casi al final de les escales, va dir un d'ells:

—Escolta, Ernest, potser haurás de tornar a dalt, perque'm sembla que t'has deixat els gemelos.

Y sense darli temps de contestar va respondre un altre:

—Y ca, home; aquest rai, ja'ls porta ben agafats.

Els rótuls

En el carrer d'Amargós pot admirarse una taverna pintada de nou, que llueix aquest sugestíu rótul:

AMISTAD LA ROSCA

Ja es amistat! Nosaltres no'ns hem volgut aventurar a entrarhi, per la mateixa raó qué no'ns aventuraríem a fer un viatge a Nápols. Amb tot, celebrem el felís acudit y fem vots fervents pera la prosperitat de tan amistós establiment de begudes.

Endevinalla

Les casades ho tenen ample,
les solteres ho tenen estret
y als homes agrada
que sigui ben net.

(*La solució al número vinent.*)

Solució al número passat:

EL TROLLEY

CORRESPONDENCIA

En Sigró de Llisá de Munt.—La guardarem.

Un càlit auster.—Potser la publicarem, si veiem manera de que no sigui tan anticlerical.

Pitus.—N'aprofitarem alguna cosa.

La simpática Margarita.—Sortirá quan sigui la seva hora.

P. Nats.—Está be. Tindrá cabuda al setmanari amb un altre títol.

Q. Lonut.—N'aprofitarem un.

Siñó Brillomba.—La sardina ha sortit massa vegades.

T. T. y T.—No se si'l publicarem.

Joan Sac.—Está be.

Nena Titona.—Li publicarem el primer.

J. M. B.—Molt be. Li sortirá.

Cor d'àngel.—N'agafem un.

Pep Raffles.—Está be, pero es molt provocativa.

Turó Park.—Potser l'aprofitarem.

Pollo Buxaderes.—Sabem que vosté no es l'auténtic, peró li agraim lo qu'ens envía.

Verídic.—Es molt verídic, peró es massa conegut.

Kon-y-Hons.—Vostés ens son molt simpátics y de nosaltres en farien lo que voldríen.

R. I. P.—Es molt vert, R. I. P., créguim.

Burriñol Encandilat.—Y qu'en deus ser d'hermosa: tens una lletra que díu: ménjam!

Un que'ls te covats.—Potser una mica massa.

Arbre de bosch.—Aprofitem els combles.

P. P. Ta.—Estimada Pepeta: Li agraim lo qu'ens envía y ho anirem publicant.

P. D. Llep etc.—Es molt diluit.

Manel de T. N.—L'assumpte es molt poc apropriat.

Quicu Llons.—Potser sí.

Van de manes.—Ja va sortir en forma de xisto.

J. M. Camamilla.—Be.

Butifarra y C.ª.—Be.

Rampell.—Li falta experiencia.

Oficial Secretaria.—Están be, peró'ls hi falta novetat.

Joan Esquerdo.—Es poc vibrant.

Mendigu.—Publicarem lo qu'ens envía; de Manresa no'n publiquem res perque no passa res de particular.

Els tres K. Lents de la Facultat de Farmacia.—Publicarem l'endevinalla.

Met.—Es molt gastat.

Boqueta.—També ho es molt.

Xup Xup.—Aquesta mateixa setmana l'hem rebut per un altre conducte.

Ali Palari.—No's pot fer imprimir.

Pistola.—Els publicarem.

Picarolet.—Publicarem el millor.

Tren. K. fils.—Els guardarem.

Kandela.—No es molt nou.

Mussol de Crossa.—Será publicat.

J. Cuero.—Veurem.

Papitu K. D T.—Veurem.

Quimet Llauna.—Y veurem.

F. Viatjant A.—Lo que'ns envía está be.

Un del camp.—Molt be, peró no te fugida lo qu'ens explica.

M. Seret V.—Marramau.

El Comendador.—Déjale franca la entrada, pero a él solo: perque'l cuento llarg qu'ens envía es antimoral.

Ali-Baix.—Ens quedem «la Minutera».

P. Nuts.—L'aprofitem.

R-I-Bó.—Está molt be.

Tegeringu.—Li agrairem qu'es dediqui a escriure pe'l PAPITU. Vosté te condicions excepcionals, peró procuri que l'acabament no sigui tant declaradament vert com el qu'ens envía. Si trovem manera de modificarlo, li publicarem.

Ricart Florés.—Mercés, y li darem a llum.

Nopi.—Aprofitarem el xisto.

Tiqueli.—Publicarem els anuncis que vosté ha llegit y que fan tanta gracia.

Finet Harias Añaján.—Guardem les semblanses y publiquem els rótuls.

Pi Xagrossa.—Conservem el xisto.

Nena-Nano.—Lo passat, passat.

Noi de la Selva.—Més endevant li publicarem.

Desvergonyit y C.ª.—Potser ho es massa.

Un verge.—Vosté será un verge pero no un mártir.

Apa Kar-Dem.—Es molt exigent.

F.º Caro.—Lo miraremos.

Kilométric 5383.—N'hi publiquem un, qu'es el millor.

Un que pica y fa picá.—Aprofitem alguna endevinalla y li tirem la sardina al cove.

Tabar J.—No se si publicarli.

Mahomet Homar.—Aquest sí que ja's va publicar.

Re-Cull-H.—Home! home!

Roc Roquer.—Sortirá.

R. C. Ristina Mundi.—Els guardarem.

Ano.—Fan riure.

J. G. Tapa-bocas.—No es mala sortida.

P. M. O.—No li podem dir, perque en aquest moment no ho sabem.

Un llegidor del PAPITU.—Vol dir qu'era en Lerroux?

E. M. Chofer.—Ho guardarem tota la vida.

Butifarra y C.ª.—Toquem y toquem.

P. Cucatiesa Pesadreta y C.ª.—Es molt groixut.

Piera.—Aquesta setmana ha escrit molt per poca cosa.

Madame Rosa.—No fa per casa.

Un que te tots els Papitus.—No perque els tingui tots, sino perque está bastant be, li acceptem.

Terratis et Chumendis.—Non possumus.

Re-Kull-H.—No's pot insertar.

Plás.—Está be. Li agrairem.

Un K donas.—Molt be.

Clit-Oris.—Les guardarem.

Imp. J. Horta.-Barcelona

L'HUMOR EXTRANGER

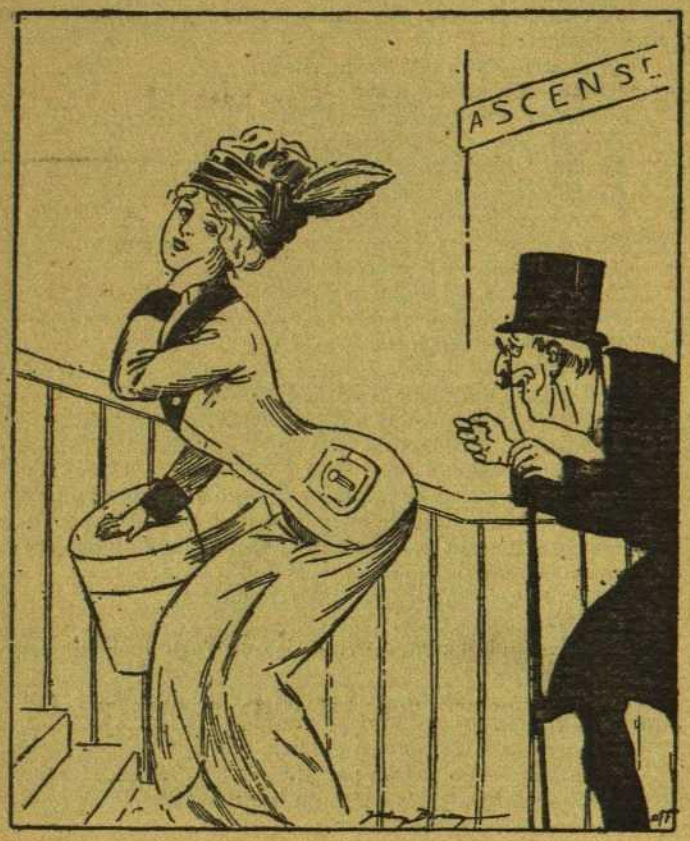

Ell.—Escolti, dona, escolti. Que no veu que jo vull fer la seva felicitat?
Ella.—Y amb qué?

—Me fa una mala cara'l meu marit...
—Sí, es que la *querida* l'ha deixat.

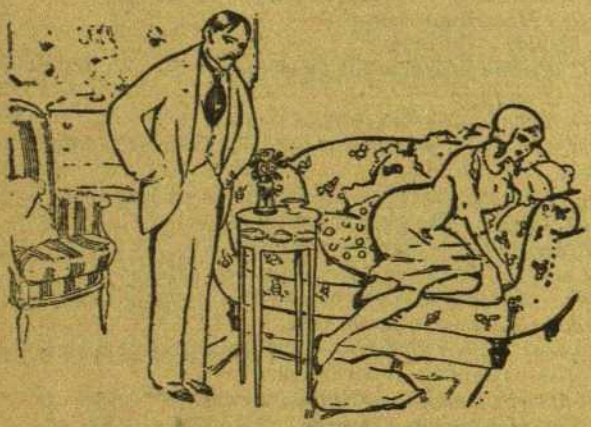

—Mira que no estimarme després de sis dies de matrimoni...
—Peró, Eliana adorada, Deu mateix va reposar al seté dia.

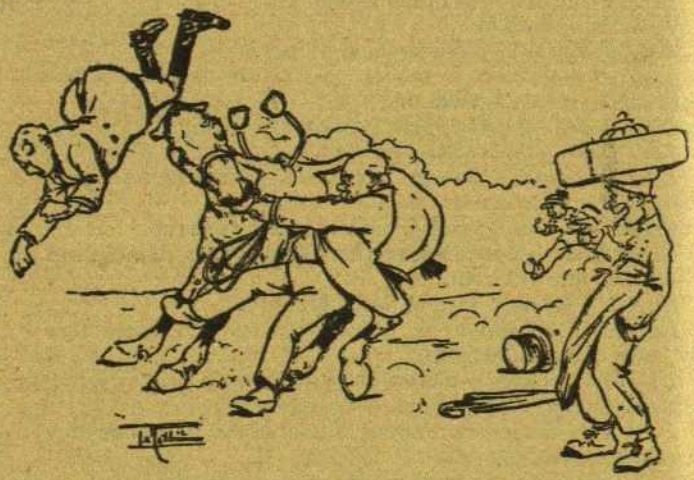

El pastisser.—Aquesta l'has errada. No es pas al cavall a qui hauries d'aturar

LADILLAS (Cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

MALS SECRETS

curació rápida amb les especialitats

PARADELL

26 ANYS D'ÉXIT)

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (Carrer Nou)

BERLÍN-BAR

RESTAURANT DE PRIMER ORDRE

montat amb gran luxo y confort : Lloc de distinció, concorregut per l'Hig-Life de Barcelona a la sortida : : : : : : : : : : : : : : : : dels teatres : : : : : : : : : : : : : : : :

Servei a la carta y a cuberts

AFRODISINA

TINTURA MADRE DEL DR. GILKENS

Especial pera combatre la debilitad intelectual, impotencia, esterilitat, agotament nerviós, sense produir efectes desagradables en el organisme malgrat l'edat del que la usi

Preu: 3'50 pesetas

Dipósit FARMACIA ALEMANA - Gran Via Diagonal, número 440

PAL-LAS

Diccionari Enciclopédic Manual

: : : : en cinc idiomes : : : :

PREU : 10 Ptes.

Centre de venda al per major de periódics y setmanals y tota classe de llibres

Corresponsal directe

Elisabets 17, tenda. - BARCELONA

MIQUEL GUERRERO

S'adelanten tota classe de cobros. Garantía en metàlic

¡DELIRIUM TREMENS!

PRIMER TOMO DE LA BIBLIOTECA

PAPITU

Se ven al preu de 2 rals

EL CAP Y CÚA

—Si li ve, avísim.

—Are trigará, perque no fa molt que l'he donat a una senyora.